

Anne-Claire prohlíží obrázky s horlivostí až nepřírozenou, jako by na tomto světě neměla nic jiného na práci. Pomalu, opatrně jí sahám po pase. Pámbíčku pomáhej! Vkusné to zrovna není, jen co je pravda... Moje ruka se dotkne jejího těla. Anne-Claire po ní sáhne jakoby na protest, ale její ruka, náhle zemdlená, tam ustrne. Beze slova ke mně otočí hlavu a dlouho se na mne dívá. Oči má smutné, zarosené. Po chvíli zvolna přivře víčka.

Černoch na dvoře diskrétně zavyje.

Pomalu se k ní skláním a políbím ji na ústa. Z očí jí vyhrkne slza, skane do polibku a drobet jej osolí.

Anne-Claire mě něžně odsune a tichým zastřeným hlasem řekne:

„Rozsviť, už je tma.“

„U nás se ještě nesvítí. Zkoušel jsem to před chvílí. Musí se zavolat dolů.“

„Pojď, posadíme se ke krbu, nebudeme sedět na posteli.“

Přisunu křeslo k ohni, sám si sednu k jejím nohám a hlavu jí skloním do klína. Své dlouhé, útlé prsty mi zaboří do vlasů a oba mlčíme.

Je sobota večer. Soumrak zdvořile vpluje oknem. „Le crépuscule. Faites excuse, monsieur, dame. Jsem soumrak, promiňte laskavě.“

Kdesi se nějaká dámička rozkošně hihňá. Patrně ji lechtají polibky na krku.

„Proč pláčeš, Anne-Claire?“

„To nic není, opravdu. Jenom jsem nervózní.“

Chvilí mlčíme.

„Chceš, abych ti zazpívala písničku?“ zeptá se znenadání. „Když jsem byla malá, tancovaly jsme v ústavu dokolečka a přitom jsme zpívaly:

Il était un petit navire,

Il était un petit navire,

Qui n'avait ja... ja... jamais navigué,

Qui n'avait ja... ja... jamais navigué.

Ohé! Ohé!

Tak byla jednou loďka malá,
tak byla jednou loďka malá,
na moři jak-jak-jakživ nebyla,
na moři jak-jak-jakživ nebyla.
Ohé! Ohé!“

Přehodí si nohu přes nohu, rukama obejmě koleno a kolébá se v rytmu písničky.

Proč před chvílí plakala?

„Dej mi taky cigaretu, Monpti,“ spustí náhle zvesela. „Tu co máš v ústech. Ty si vezmi jinou.“

Zapálí si, obezřetně drží cigaretu od těla a mocně odfukuje kouř.

„Ráda bych se tě na něco zeptala, Monpti, pokud mi ovšem upřímně odpovíš.“

„Prosím.“

„Proč ses mě tak dlouho neodvážil políbit?“

Na to se mne ptá po týdenní známosti!

„Řekla jsi, že musím být korektní.“

„Opravdu? No ovšem, ovšem.“

Bud' je to zkažená ženská, nebo mě miluje, a proto jí všechno připadá přirozené. Tak či onak, já přitom hraju trapnou úlohu pitomečka.

Vtom se rozsvítí světlo.

„Ach!“ zazní najednou ze sousedních pokojů.

Mimochodem, Muší oko na tu svou chamtivost přímo doplácí. Kdekdo otáčí vypínačem, aby se přesvědčil, zda už světlo svítí, a potom je nechá zapnuté. Mezitím odejde z domu, což se stalo i mně, a vrátí se kolem půlnoci. V pokoji se pak svítí už od pěti hodin odpoledne.

Ze sousedního pokoje je slyšet ženský hlas:

„Alfréd, c'est tout? Tu me fai peur! Alfréde, to je všechno? Ty mě děsíš!“ – načež Alfréd začíná vysvětlovat, že hodně sportuje a sportovci, jak je obecně známo...

Anne-Claire se začervená, snaží se mluvit hlasitěji o ničem, jen abych neslyšel rozhovor ze sousedství. Mně to připadá, jako když se člověk na jaře prochází s dívenkou: „Kterápak je vaše zamilovaná písnička, pusinko?“ Tu se pojednou vynoří dva psi, jak vedle sebe, otočení každý na opačnou světovou stranu vyčkávají, co přinese pomíjivý čas. Pusinka zrudne, povídá a povídá, hodně rychle a nahlas, už ani sama neví co, protože výrostci kolem řvou jako šakalové: „Do prkenný vohrady! No né...!“

„Uvařím ti šálek čaje, Anne-Claire.“

„To je od tebe milé. Mám ti pomoci?“

„Ne, jen zůstaň klidně sedět. Je mi tak blaze, že tě

tu mám. Vyjímáš se nádherně, jak tam sedíš v křesle. To mi dodá sílu při vaření čaje.“

Když jí nalévám čaj, zeptá se mne:

„Proč jsi uvařil dva šálky?“

„Chci se také napít, ne?“

„Hlupáčku, jeden šálek by přece stačil pro oba. Jednou by ses napil ty, jednou já. Pojď, sedni si pěkně semhle do křesla, já se ti posadím na klín, ale musíš dávat pozor, abys mě nepolil“

Všechno to říká tak přirozeně, jako by se třeba zeptala: „Nemáš po ruce zrcátko, ráda bych si upravila účes.“

Lehce se mi snese do klína a přitulí se ke mně. Hlavu mi položí na rameno a jednou rukou mě obejmě kolem krku.

„Budeme si hrát na holoubátka?“

„Jak se to hraje?“

„Budu tě takhle krmit. Ukousni si chleba z mých úst. Ouvej, teď jsi mě polil, ty nešiko.“

„Odpust.“

„A just ne!“

„Anne-Claire, ten čaj není dobrý.“

„Hrozný. Je cítit kakaem. Už ho nebudeme pít. A co budeme dělat? Povídej mi něco.“

„Nezdá se ti, že je tady u krbu strašně horko?“

Beze slova vstane a posadí se na postel. Panečku, ta má postavu!

Monsieur Jacques, můj druhý soused, huláká:

„Co to, Lucienne, ty si ani neodložíš klobouk?“

„Anne-Claire, nechceš být mou kamarádkou?“

„A co by ne, ty hlupáčku!“

„Mám na mysli... tak docela.“

Mlčí.

„Chceš?“
„Ehm.“
„Mám zhasnout?“
„Ehm.“
Otočím vypínačem.
„Máš mě rád?“ ptá se a sevře mi tvář do dlaní.
„Moc tě mám rád... ty moje drahá... sladká... ty...“
„Okamžitě rozsvít!“
„Proč?“
„Já nechci. Rozmyslela jsem si to.“
„Proč ne? Já tě mám moc rád. Copak jsem ti to ne-
říkal?“
„Já jsem ještě panna. Rozsvít!“
Rozsvítím.
„Zlobíš se?“ ptá se s roztomilou kajícíností.
„Á!“
„Ty se zlobíš, a já nechci, aby ses zlobil. Zhasni.“
Zhasnu.
„Počkej, Monpti. Ach, jak je to divné! Chtělo by se
mi plakat. Ještě ne! Nedotýkej se mě! Bože, bože! Přece
jenom rozsvít.“
„Ne.“
„Počkej chvílku, svléknu si šaty.“
Ve tmě je slyšet šustění šatů, pak je ticho.
„Kde jsi? Co děláš?“
„Nemůžu najít vypínač.“
„Co máš pořád s tím vypínačem?“
Vtom jej našla, světlo se rozsvítí.
Stojí přede mnou úplně oblečená, dokonce si nasadila i baret.
„Proč ses oblékla?“
„Protože odcházím. Už musím jít. Hned teď.“

„Nemáš mě ráda?“

„Právě že mám. A přece to nemůžu udělat. Neměla jsem sem chodit. Věděla jsem, že to tak dopadne. Tvoje chyba to není. Ničema je ten, kdo vynalezl čaj.“

Nervózně otvírá a zavírá kabelku.

„Nač teď myslíš, Monpti?“

„Zahráváš si se mnou a nemáš mě ráda.“

„Kdybych tě neměla ráda, nebyla bych tady.“

Najednou si přede mne klekne:

„Nesmíš mě tak podceňovat. Ještě jsem si na tebe pořádně nezvykla. Pojď mě doprovodit domů. Nezůstávejme tady, je to nebezpečné. Že mě máš přesto rád, vid?“